

En Ramon F. té ben repartit el seu temps. No ha permès que una activitat, per engrascadora que resulti, li monopolitzi ni les estones ni les inquietuds. "Passar dos dies i mig a pagès cada setmana m'ajuda a viure més intensament la meua feina d'advocat, i em permet una distància que considero necessària per fer bé la meua tasca. S'ha de tenir un límit, i no he permès mai que ni la meua feina ni el meu mas em guanyin. Si no ho fes d'aquesta manera, estic segur que la qualitat del meu treball arribaria a ressentir-se'n." Aquesta tranquil·litat, lluny de ser un coixí ha acabat resultant un esperó. En Ramon F. ha tastat diferents maneres de fer d'advocat, i ha estat cercant aquesta felicitat, potser utòpica, que ha encaminat la seva feina: "Jo vaig participar en la creació del primer despatx col·lectiu d'Espanya, als anys seixanta. Vaig tenir la sort de fer una visita de treball als EUA, i vaig veure de prop com funcionava el despatx de l'aleshores vicepresident Richard Nixon. Allò em va ensenyar com s'organitza un despatx col·lectiu. Amb advocats de totes les especialitats vam muntar a Barcelona el primer despatx d'aquestes característiques que permetia solucionar tots els problemes, tant de l'empresa com dels particulars que hi estan vinculats." Aquest despatx va créixer ràpidament i va agafar una envergadura tal que va fer sentir incòmode el nostre entrevistat. Va ser d'aquesta manera que se'n va desvincular i va muntar una estructura molt més petita, que li permetés un treball més personal: "Crec que la influència d'alguns clients importants va desequilibrar el despatx. Jo no era partidari que el client pogués imposar els seus criteris, i considerava que hi havia d'haver un marge ètic que permetés la discreció de l'advocat. Els diners no ho són tot." Aquest pas el va fer el 1983. "Ara treballo amb una companya. Jo em dedico al processal civil i ella al processal penal." De tota manera, "continuo convençut que el despatx col·lectiu és el millor per servir els interessos d'una gamma àmplia de clients. Però no s'ha de perdre de vista que la funció de l'advocat és d'assessorament i defensa. Gairebé tots els lletrats que conec que han intervingut en negocis han fracassat."

L'edat en els advocats és un factor important de millorament. "De tota manera no m'agrada presumir de saviesa global. En 45 anys he après moltes coses, però crec que encara n'haig d'aprendre moltes més, i mai no deixaré de confiar-me del criteri i dels comentaris d'altres companys. Hi ha una cosa negativa. He vist molts canvis, però, dissortadament, no he vist canviar la justícia. No puc treballar millor ara que quan vaig començar. La justícia al nostre país està molt mal tractada i crec que més aviat fa passes enrere que endavant. Un exemple clar és, per a mi, la nova Llei d'enjudiciament civil. Un altre indicatiu és la poca consideració que es té per la figura del jutge. Jo crec que el jutge hauria de cobrar el que cobra el notari i viceversa. Això esperonaria els joves a ingressar a la judicatura." Aquest comentari ens introdueix de gairell en la qüestió de l'accés a la professió: "Crec que avui no es pot començar a exercir jove i sol. Hi ha molta gent i manquen possibilitats. Jo he conegut el tema de prop, perquè fa anys, a través del col·legi d'advocats,

vaig viatjar a França a conèixer l'estructura de l'associacionisme entre els professionals joves. Aquesta experiència em va servir per començar a muntar el grup Joves Advocats, que va permetre incrementar la consideració envers aquest sector professional, i que ara té molta importància en tots els col·legis d'advocats. Sempre he mirat de fer coses positives per a la professió."

En Ramon F. ha seguit de prop les noves possibilitats que dona l'exercici de la professió. La mediació i l'arbitratge són aspectes que coneix bé, i que ha incorporat al seu catàleg d'actuacions. "Sóc president del Tribunal de Conciliació i Arbitratge de la Federació de Mutualitats de Catalunya. Aquest tribunal pretén solucionar tots els problemes legals que sorgeixen en el si del mutualisme català sense que arribin als tribunals. De fet jo crec que el paper de mediació és consubstancial a la feina de l'advocat. Sempre que puc m'agrada posar-me en contacte amb el contrari per veure si hi ha manera d'arreglar el problema sense haver de visitar el jutge. És clar que el mediador és independent, i l'advocat defensa una part. Però ara que es regula normativament la mediació en alguns temes, crec que és un camí que cal explorar."

L'arbitratge és diferent de la mediació. Les parts es sotmeten al criteri d'una persona que elabora una resolució a què poden acollir-se: "L'arbitratge suposa que dos advocats contraris confïïn en tu per solucionar un tema. Això és molt important. El Tribunal d'Arbitratge de Catalunya m'ha fet l'honor de demanar-me en tres ocasions que fes d'àrbitre en determinats assumptes. En general els advocats haurien de tendir a facilitar solucions pactades. I això no només per definició, sinó també per raons pràctiques. La saturació de la justícia genera una desconfiança que afavoreix formes alternatives de buscar i d'aplicar justícia."

Els primers anys d'exercici d'en Ramon F. Pou no van ser un llit de roses: "Vaig fer la passantia durant sis anys al despatx de Fenec i de Carreras Llansana. A mi m'agradava el processal civil, i vaig pensar que aquests despatxos s'adeïen amb el que jo volia fer. Van ser uns anys d'ingressos gairebé nuls, però d'un aprenentatge intens. Avui només tinc paraules d'agraïment i reconeixement per la tasca que vaig poder fer en aquells grans despatxos." El seu pare era advocat, però "jo volia ser enginyer agrònom. Va ser la meua germana que em va aconsellar que estudiés dret, perquè l'enginyeria m'obligava a anar a Madrid, i era tot un problema. Durant la carrera he après molt d'altres advocats, sovint contraris meus. Per exemple, Fernández de Villavicencio o Pou d'Avilés, amb els quals m'he trobat moltes vegades en bandes oposades, m'han ensenyat un munt de coses, tant amb la feina com amb l'exemple personal i professional."

En Ramon F. Pou Serradell pensa que "l'advocacia, exercida seriosament, és la millor professió del món." En aquesta feina, s'ha vist acompanyat per la presència de la seva esposa, la Brigitte, que crea i exposa objectes d'art, i dels seus tres fills, en Thierry, la Noemí i en Franck. Per acabar, "només diria que ser honrat és rendible. Val la pena ser honrat, perquè sempre dona fruits."

**“Continuo convençut
que el despatx col·lectiu
és el millor per servir els
interessos d’una gamma
àmplia de clients”**

Ramon F. Pou - Barcelona (Barcelonès)